

Sir James Barrie

převyprávěl Daniel Stephen O'Connor

Petr Pan

**DVOJJAZYČNÁ
KNIHA
PRO MÍRNĚ
POKROČILÉ ★★**

**Slavný příběh chlapce,
který nechtěl vyrůst**

Pro výuku upravil kolektiv Anglictina.com

- dvojjazyčná kniha pro mírně pokročilé
- anglický i český zrcadlový text
- jazykové komentáře
- základní přehled gramatiky

CD MP3

Text vyprávěný rodilým mluvčím

edika. @Anglictina.com

Sir James Barrie
převyprávěl Daniel Stephen O'Connor

Petr Pan

Edika
Brno
2014

Petr Pan

Sir James Barrie

převyprávěl Daniel Stephen O'Connor

Překlad: Jitka Drahokoupilová

Ilustrace a sazba: Cyril Kozák

Jazykové komentáře: Lucie Poslušná

Obálka: Martin Sodomka

Odpovědný redaktor: Ondřej Jirásek

Technický redaktor: Jiří Matoušek

CD namluvila: Erika Garry

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN 978-80-266-0543-0

Vydalo nakladatelství Edika v Brně roku 2014 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 18 680.

© Albatros Media a. s. / Angličtina.com s. r. o. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA a.s.

předmluva

.....

Postava Petra Pana se poprvé objevila v roce 1902 v románu *The Little White Bird*, který skotský spisovatel James Matthew Barrie (1860 – 1937) napsal pro dospělé. O dva roky později vznikla divadelní hra *Petr Pan, aneb chlapec, který nechtěl vyrůst* (Petra Pana hrála žena) a díky jejímu úspěchu vydavatelé zmíněného Malého bílého ptáčka samostatně vydali kapitoly 13 – 18 z této knihy pod názvem *Petr Pan v Kensingtonských zahradách* (*Peter Pan in Kensington Gardens*, 1904). Rozšířená divadelní hra pak vyšla jako román pod názvem *Peter and Wendy* v roce 1911.

Předlohou pro Petra Pana byl prý Barrieho starší bratr David, který zemřel ve 14 letech při bruslení, a tak v očích jejich matky nikdy nevyrostl. J. M. Barrie se přátelil s rodinou Llwelyn Daviesových, kteří měli pět synů. Aby pobavil dva nejstarší, Barrie si vymyslel postavu chlapce, který uměl létat – Petra Pana. Po smrti Daviesových se Barrie stal poručíkem jejich chlapců.

Příběh se dočkal mnoha filmových, divadelních i televizních zpracování, např. animovaný film z produkce Walta Disneyho *Peter Pan* (1953), *Hook* (režie S. Spielberg, 1991), *Peter Pan* (režie P. J. Hogan, 2003).

Před vámi leží původní divadelní hra převyprávěná Danielem Stephenem O'Connorem. Pro snadnější porozumění je na pravé straně český zrcadlový překlad. Na konci příběhu naleznete komentáře k vybraným jazykovým jevům, které, jak doufáme, přispějí ke zdokonalení vaší angličtiny. Anglický text si můžete poslechnout na přiloženém CD.

Přejeme hezké počtení!

Tým Angličtiny.com

part I
Early Days

Early Days

In one of the nicest nurseries in the world there were beds for three young people called John Napoleon, and Wendy Moira Angela, and Michael, the children of Mr. and Mrs. Darling. The nursery was wide and airy, with a large window, and a bright fire with a high fire-guard round it, and a big clock, and prettily-coloured nursery-rhyme pictures over the walls. It was in many ways a most interesting household. For one thing, although there was a pretty little parlour-maid called Liza, the children were **bathed**¹ and dressed by a big dog called Nana, whose kennel was kept in the nursery.

On the evening on which our story begins, Nana was dozing peacefully by the fireside, with her head between her paws. Mr. and Mrs. Darling were getting ready to go out to dinner and Nana was to be left in sole charge of the children. Presently the clock went off with a whirr, and struck – one, two, three, four, five, six – time to begin to put the children to bed.

Nana got up, and stretched herself, and carefully switched on the electric light. You would have been surprised to see how cleverly she managed to do that with her mouth. Then she turned the bedclothes neatly down and hung the little pyjamas over the fire-guard. She then trotted up to the bathroom and turned on the water; after feeling it with her paw to make sure that it was not too hot, she went off to look for Michael, who, being the youngest of the three children, must go to bed first. She returned immediately with him sitting **astride**² on her back as though she were a pony. Michael, of course, did not want to be bathed, but Nana was firm and, taking him to the bathroom, shut the door so that he should not be in a **draught**³. Then Mrs. Darling came to peep at him as he splashed about in the nice warm water.

První dny

V jednom z nejkrásnějších dětských pokojů na světě byly postýlky pro tři mladé lidi jménem John Napoleon, Wendy Moira Angela a Michael, děti pána a paní Darlingových. Dětský pokoj byl prostorný a vzdušný, s velikánským oknem a planoucím krbem s vysokou ochrannou mříží a velkými hodinami a hezky vybarvenými obrázky s dětskými říkankami na stěnách. Z mnoha důvodů to byla velmi zajímavá domácnost. Například proto, že přestože měli pěknou malou služku jménem Líza, děti koupal a oblékal velký pes, který se jmenoval Nana a v pokojíčku měl svou boudu.

Toho večera, kdy náš příběh začíná, Nana s hlavou mezi pac-kami klidně dřímala u ohně. Pán a paní Darlingovi se připravovali k odchodu na večeri a Nanu nechali samotnou, aby se postarala o děti. Za chvílku v hodinách zaskřípalo a odbilo jedna, dva, tři, čtyři, pět, šest – čas dát děti do postele.

Nana vstala, protáhla se a opatrně rozsvítila elektrické světlo. Byli byste překvapeni, kdybyste viděli, jak šikovně to dokázala udělat tlamou. Pak stáhla elegantně pokrývky a pověsila malá pyžámka na mříž u krbu. Potom odklusala do koupelny a pustila vodu, a když packou zkontrolovala, že není moc horká, odešla pro Michaela, který musel jít do postele první, protože byl z dětí nejmladší. Hned se s ním vrátila, seděl jí obkročmo na zádech, jako by byla poník. Michael se samozřejmě koupat nechtěl, ale Nana byla přísná. Vzala ho do koupelny a zavřela dveře, aby nebyl v průvanu. Pak přišla paní Darlingová nakouknout, jak se šplouchá v příjemně teplé vodě.

Whilst Mrs. Darling was in the nursery she heard a wee noise outside the window, as a tiny figure, no bigger than a little boy, tried the window-latch, and vanished suddenly at her cry of surprise. She flung the window open, but there was nothing to be seen, nothing but the dim **roofs**⁴ of the neighbouring houses, and the deep blue sky above. She began to frighten herself with eerie bogie tales, for the same thing had happened the day before, when Nana had gone to the window and shut it down so quickly that she had cut off the boy's shadow. Mrs. Darling had found it in Nana's mouth, and had carefully folded it and put it away. But she soon felt reassured when her children came in together in answer to her call. John Napoleon and Wendy were playing at their favourite game of being Father and Mother, and Mrs. Darling's beautiful face beamed with delight as she listened to them. Suddenly, in rushed Mr. Darling, very much excited because he could not fasten his evening tie (evening ties are difficult things to fasten, you know). Mrs. Darling easily managed that for him, and he was soon skipping about the room with Michael on his back, dropping him finally into his bed with a big "bump-ah!"

Unfortunately, in going to the bathroom, Nana accidentally brushed against Mr. Darling's beautifully pressed black trousers, and left some of her grey clinging hairs upon them. Now no grown-up person likes hairy trousers, so Mr. Darling was very cross with Nana, and spoke of dismissing her. But Mrs. Darling told him about the weird apparition at the window, how Nana had barked at it and shut the window down so fast that its shadow had been cut clean off and left behind. She showed him the shadow, and told him how glad she was to have such a treasure as Nana for a nurse. "You see how very useful Nana is," concluded Mrs. Darling, as the faithful dog came in with Michael's bottle of cough mixture. But Michael was naughty, and would not take it; there was a fine fuss over it, when Wendy, being a clever little girl, hit on a brilliant idea.

Když byla paní Darlingová v pokojíčku, zaslechla za okny slaboučký zvuk, jak drobná postava, ne větší než malý chlapec, zkouší okenní kliku. Když vykřikla překvapením, náhle zmizel. Rázem otevřela okno, ale neviděla nic než temné střechy sousedních domů a nahoře hlubokou modrou oblohu. Začala se zneklidňovat strašidelnými příběhy o skřítcích, protože totéž se stalo den předtím, když šla Nana k oknu a zavřela ho tak rychle, že chlapcovi utrhla stín. Paní Darlingová ho našla v Nanině tlamě a opatrně ho přeložila a uložila. Ale hned se uklidnila, když uviděla své děti přicházet společně na její zavolání. John Napoleon a Wendy hráli svou oblíbenou hru na tatínka a maminku a krásná tvář paní Darlingové, jak je poslouchala, zářila radostí. Najednou dovnitř vběhl pan Darling, rozrušený, protože mu nešla zavázat večerní kravata (víte, večerní kravaty se zavazují těžko). Paní Darlingová to lehce zvládla a on brzo poskakoval po pokoji s Michaellem na zádech a nakonec zvolal: „bumbác“ a shodil ho do postele.

Naneštěstí se Nana při cestě do koupelny náhodou otřela panu Darlingovi o krásně vyžehlené černé kalhoty a nechala na nich ulpět pár svých šedých chlupů. Žádný dospělý nemá rád na kalhotách chlupy, takže se pan Darling na Nanu velmi zlobil a řekl, že ji propustí. Ale paní Darlingová mu řekla, co divného se objevilo za okny, jak na to Nana štekla a zavřela okno tak rychle, že se tomu utrhla stín a zůstal tam. Ukázala mu ten stín a řekla, jak je ráda, že má za chůvu takový poklad jako je Nana. „Vidíš, jak je Nana užitečná,“ uzavřela paní Darlingová, když ten věrný pes vcházel s kapkami na kašel v lahvičce pro Michaela. Ale Michael zlobil a nechtěl si je vzít. Nastal kolem toho pěkný povyk. Vtom Wendy, chytrá malá holčička, dostala vynikající nápad.

“Father should take some of *his* medicine to keep Michael company⁵.”

“Very well,” said Mr. Darling, “we shall see who is braver.” Two glasses were fetched and filled in a moment. “One, two, three,” cried Wendy; Michael took his like a man, but Mr. Darling only pretended to, and quietly hid the glass behind his back. John caught him in the act: “Father hasn’t taken his!” he cried, and Michael, seeing that he had been tricked, burst into a loud “Boo-hoo-oo!” Mr. Darling, to appease Michael, thought of what seemed to him an excellent joke. He poured his medicine into Nana’s drinking-bowl, and when poor Nana, thinking that it was something nice, ran eagerly to lap it up, he roared with laughter to see the reproachful eyes she turned upon him. The children, who loved their old nurse very dearly, were terribly distressed as she slunk to her kennel, looking as woeful and as hurt in her feelings as ever a dog did. Mr. Darling, angry that they did not enjoy his joke in the least, coaxed Nana out of her kennel, seized her by the collar and dragged her off in disgrace, to be chained up in the yard, “the proper place for dogs,” he said, in spite of the persuasions and pleadings of them all. Mrs. Darling comforted the children, kissing them very tenderly as mothers always do, tucked them up in their beds, sang them to sleep and, leaving the night-lights burning for company, crept softly out of the room to go to the dinner-party with Mr. Darling.

Everything in the big nursery was now still and quiet. Suddenly the night-lights flickered, waned, and went out one by one, and there darted into the room a tiny ball of fire, which flitted uneasily about and finally vanished into a jug. Then the same slender graceful figure that had so startled Mrs. Darling leapt from the darkness outside the window. There was just one click, the window was open, and the little creature stepped cautiously in. He seemed to be looking for something; and you will easily guess that what he was looking for was his shadow. “Tink, where are you?” he whispered, and as then the light shone on the jug he went on: “Tink, do you know where they have put it?”

„Tatínek by si měl vzít trochu svého léku, aby na tom byl tak jako Michael.“

„Výborně,“ řekl pan Darling, „uvidíme, kdo je statečnější.“ Přinesli dvě skleničky a okamžitě je naplnili. „Raz, dva, tři,“ zvolala Wendy. Michael si srdnatě vzal svou, ale pan Darling to jen předstíral a tiše skleničku schoval za zády. John ho při tom nachytal. „Tatínek si ji nevzal!“ vykřikl a Michael, když viděl, že byl oklamán, propukl v hlasitý pláč. Pan Darling, aby Michaela uklidnil, vymyslel něco, co se mu zdálo jako výborný žert. Vylil svůj lék do Naniny misky na pití, a když to chudák Nana, v domněnání, že to je něco dobrého, nadšeně běžela zhltnout, zaburácel smíchem, když viděl, s jakým vyčítavým pohledem se na něj obrátila. Děti, které svou chuť velmi milovaly, hrozně rozrušilo, jak se vplížila do své boudy, s žalostným pohledem a zraněna ve svých citech, jak to psi vždy dělali. Pan Darling, rozzlobený, že je jeho žert ani trochu nepotěšil, Nanu přemlouval, ať z boudy vyleze, popadl ji za obojek a hanebně táhl ven, aby ji uvázal na dvoře, „na místo, kam psi patří“, jak řekl, navzdory přemlouvání a naléhání všech. Paní Darlingová děti uklidňovala, něžně je políbila, jak to maminky dělají, dala je do postýlek, zazpívala jim na dobrou noc a nechala svítit noční lampičky. Tiše se vplížila z pokoje, aby s panem Darlingem odešla na slavnostní večeři.

Všechno ve velkém dětském pokoji teď bylo klidné a tiché. Najednou se světla zatřepotala, slábla a lampičky, jedna po druhé, zhasly. Do pokoje jako šipka skočilo malé ohnivé klubko, které neklidně poletovalo kolem a nakonec zmizelo ve džbánu. Pak se ze tmy za oknem vynořila tatáž štíhlá půvabná postava, která tak polekala paní Darlingovou. Jen jedním cvaknutím se otevřelo okno a malá postava opatrně vstoupila. Byl to chlapec, který vypadal, že něco hledá a snadno byste uhádli, že to, co hledal, byl jeho stín. „Zvonilko, kde jsi?“ zašeptal, a jak džbán ozářilo světlo, pokračoval: „Zvonilko, nevíš, kam ho položili?“

Now this little ball of light was really a fairy girl who knew everything worth knowing. Most fairies do. All you could see of her was the little flame, but you could *hear* her distinctly, she made a tinkling noise like a little silver bell, and that was why she was called Tinker Bell. Tinker Bell at last rested a few moments on the second drawer of the nursery dresser; instantly the boy ran joyfully to it, and pulling open the drawer snatched out his shadow neatly rolled up, just as Mrs. Darling **had left**⁶ it. He had found it certainly, but the next trouble was to put it on again. A happy thought struck him; he would stick it on with soap! Sitting on the hearthrug, he soaped his feet and then he soaped his shadow, but whichever way he soaped they would not stick together. **There is no use in having**⁷ a shadow if it will not stick to you. After trying and trying in vain the poor little fellow gave up the attempt, buried his face in his hands, and sobbed despairingly.

It was then that Wendy awoke. She sat right up in bed, and, not at all frightened, said: "Little boy, why are you crying?"

The elfin creature sprang to his feet, and taking off his cap, bowed very politely. Wendy curtsied in return, though she found it a difficult thing to do in bed.

"What's your name?" asked the little boy.

"Wendy Moira Angela Darling. What's yours?"

"Peter Pan."

"Where do you live?"

"Second turning to the right, and straight on till morning."

To malé ohnivé klubíčko byla ve skutečnosti vílí dívka, která věděla všechno, co bylo potřeba. Většina víl to ví. Mohli jste z ní vidět jen ohýnek, ale mohli jste ji zřetelně slyšet. Vydávala cinkavý zvuk jako stříbrný zvoneček, a proto se jmenovala Zvonilka. Zvonilka se nakonec na chvíli posadila na druhý šuplík dětského prádelníku. Chlapec tam okamžitě s radostí běžel. Vytáhl zásuvku a popadl stín, pečlivě stočený, jak ho tam paní Darlingová nechala. Samozřejmě ho našel, ale další obtíž byla, jak ho zase upevnit. Dostal šťastný nápad – přilepí si ho mýdlem! Posadil se na krbovou podložku a mazal si mýdlem chodidla a pak stín. Ale ať dělal, co dělal, nedržely u sebe. Nemá cenu mít stín, když vám nedrží. Marně se ten chlapeček snažil, až se vzdal. Vzal tvář do dlaní a beznadějně vzlykal.

Tehdy se Wendy probudila. Zpříma se posadila v postýlce a úplně beze strachu řekla: „Chlapečku, proč pláčeš?“

Drobná postava vyskočila, sundala si čepičku a zdvořile se uklonila. Wendy se na oplátku také uklonila, i když v postýlce to šlo hůře.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se chlapeček.

„Wendy Moira Angela Darlingová. A jak ty?“

„Petr Pan.“

„Kde bydlíš?“

„Druhou ulicí doprava a pak rovně až do rána.“

This seemed to Wendy a very funny address, but she was all sympathy when she heard that Peter had no mother. No wonder he was crying! But that was not the reason for Peter's tears; he was crying because he could not get his shadow to stick on. This made Wendy smile, and she emphatically declared that soap was no good. It must be sewn on.

"Shall I do it for you?" she suggested, and, jumping out of bed to get her work-basket, she set to work at once. It hurts a good deal to **have a shadow sewn**⁸ on to your feet, but Peter bore it bravely. It was the right thing to do, for the shadow held on beautifully, and Peter was so delighted that he danced up and down the nursery watching it making patterns on the floor as he flung his arms and legs about.

"Oh! the cleverness of me!" cried Peter, overcome with joy, and he crowed with pleasure, for all the world just as a cock would crow.

"You conceit," exclaimed Wendy indignantly, "of course *I* did nothing!"

"Oh! you did a little!"

"A little! If I am no use I can at least withdraw," she said, jumping back into bed and covering her head in a dignified way with the bedclothes.

"Oh! Wendy, please don't withdraw," Peter exclaimed in great distress. "I can't help crowing when I'm pleased with myself. One girl is more use than twenty boys."

To se Wendy zdálo jako hodně divná adresa, ale měla velké pochopení, když slyšela, že Petr nemá maminku. Není divu, že pláče! Ale to důvod Petrových slz nebyl. Plakal, protože si nemohl připnout stín. To Wendy rozesmálo. Rozhodně prohlásila, že mýdlo je špatné. Musí se to přišít.

„Můžu to udělat?“ navrhla a vyskočila z postýlky, aby si vzala košík na šití. Hned se pustila do práce. Přišívání stínu k chodidlu pořádně bolí, ale Petr to snášel statečně. Bylo to ono, protože stín krásně držel a Petr byl tak nadšený, že tancoval po pokoji a díval se, jaké dělá stín vzory na zemi, když mává rukama a nohama.

„Ó! Jak jsem chytrý!“ volal Petr, přemožený radostí a naparoval se na celý svět jako kohout.

„Ty nafoukanče,“ vykřikla Wendy rozhořčeně, „já jsem samozřejmě neudělala nic!“

„Ó! Něco málo jsi udělala.“

„Málo! Pokud k ničemu nejsem, můžu jít pryč,“ řekla, skočila zpátky do postýlky a důstojně si přikryla hlavu dekou.

„Ó! Wendy, prosím, neschovávej se,“ vykřikl Petr rozrušeně. „Nemůžu si pomoci a nenaparovat se, když jsem se sebou spokojen. Jedna dívka je užitečnější než dvacet chlapců.“

This was rather clever of Peter, and at these sensible words Wendy got up again. She even offered to give Peter a kiss if he liked. Peter looked puzzled, but seeing the thimble on Wendy's finger he thought she meant to give him that, and held out his hand for it. Now Wendy saw at a glance that the poor boy did not even know what a kiss was, but being a nice little girl of motherly disposition, she did not hurt his feelings by laughing at him, but simply placed the thimble on his finger.

Peter admired the thimble very much. "Shall I give you a kiss?" he asked and, jerking a button off his coat, solemnly presented it to her.

Wendy at once fastened it on a chain which she wore round her neck, and, forgetting the puzzle in his mind, she once more asked him for a kiss.

Immediately he returned the thimble. "Oh! I didn't mean a *kiss*, I meant a thimble!"

"What's that?" he asked.

"It's like this," replied Wendy, and gently kissed his cheek.

"Oh!" cried Peter, "how nice!" and he began to give her *thimbles* in return, and ever afterwards he called a kiss a thimble, and a thimble a kiss.

"But Peter, how old are you?" continued Wendy.

"I don't know, but quite young. I ran away the day I was born."

"Ran away – why?"

To bylo od Petra chytré a tato uvážlivá slova Wendy zase vytáhla z postýlky. Dokonce Petrovi nabídl, že jestli bude chtít, dá mu pus. Petr vypadal zmateně, ale když uviděl na prstě Wendy náprstek, myslel si, že to je to, co mu chce dát, a natáhl pro něj ruku. Wendy hned pochopila, že ten ubohý chlapec ani neví, co to je polibek, ale protože to byla hodná holčička s mateřskými city, nechtěla ho zranit. Nesmála se mu a jednoduše mu na prst navlékla náprstek.

Petr náprstek velmi obdivoval. „Mám ti já dát pus?“ zeptal se. Utrhl si z kabátu knoflík a slavnostně jí ho věnoval.

Wendy si ho hned připevnila na řetízek, který měla na krku. Zapomněla na zmatek v jeho hlavě a znovu ho požádala o polibek.

On jí hned vrátil náprstek. „Ó! Nemyslela jsem *pusu*, ale náprstek!“

„Co to je?“ zeptal se.

„To je tohle,“ odpověděla Wendy a něžně ho políbila na tvář.

„Ó!“ vykřikl Petr, „to je pěkné!“ a začal jí dávat *náprstky* na oplátku a potom vždycky říkal polibku náprstek a náprstku polibek.

„Ale, Petře, jak jsi starý?“ pokračovala Wendy.

„Nevím, ale docela mladý. Utekl jsem toho dne, kdy jsem se narodil.“

„Utekl – proč?“

“Because I heard my father and mother talking about what I was to be when I became a man. I don’t want to be a man. I always want to be a little boy and have fun. So I ran away and lived among the fairies.”

Wendy was almost speechless with delight at the thought of sitting beside a boy who knew fairies, and after a minute said: “Peter, do you really know fairies?”

“Yes, but they’re nearly all dead now. You see, Wendy, when the first baby laughed for the first time, its laugh broke into a thousand pieces, and they all went skipping about, and that was the beginning of fairies. And now, whenever a new baby is born, its first laugh becomes a fairy. So there ought to be a fairy for every little boy and girl, but there isn’t. You see children know such a lot now. They soon won’t believe in fairies, and whenever a child says: ‘I don’t believe in fairies,’ there’s a fairy somewhere that falls down dead.”

Peter suddenly looked about the room, as though he were searching for something. Tinker Bell had disappeared! Before he could grow anxious, however, a tinkling of bells was heard, and Peter, who knew the fairy language, of course understood it. He pulled open the drawer in which his shadow had been hidden, and out sprang Tinker Bell, very angry with him for shutting her up accidentally in the drawer. She skipped about the room, but Wendy gave such a cry of delight that Tink was frightened and hid behind the clock.

“But Peter,” continued Wendy, “if you don’t live with the fairies, where do you live?”

“I live with the Lost Boys.”

“Who are they?”

„Protože jsem zaslechl tatínka a maminku mluvit o tom, kým budu, až se stanu mužem. Nechci být mužem. Vždycky chci být chlapcem a bavit se. A tak jsem utekl a žil mezi vílami.“

Wendy skoro ztratila řeč radostí z pomyslení, že sedí vedle chlapce, který zná víly, a po minutě řekla: „Petře, ty opravdu znáš víly?“

„Ano, ale teď už jsou skoro všechny mrtvé. Víš, Wendy, když se první dítě poprvé zasmálo, jeho smích se rozbil na tisíc kousků, všechny začaly poskakovat, a tak vznikly víly. A teď, kdykoli se narodí nové miminko, jeho první smích se stane vílou. A tak by každý chlapeček a holčička měli mít vílu, ale nemají. Víš, dnes toho dětí hodně vědí. Brzy ve víly nebudou věřit. A kdykoliv nějaké dítě řekne: „Nevěřím ve víly,“ někde jedna víla padne mrtvá.“

Petr se náhle rozhlédl po pokoji, jako by něco hledal. Zvonilka zmizela! Než se však začal bát, zaznělo zacinkání a Petr, který znal vílí jazyk, mu samozřejmě porozuměl. Otevřel zásuvku, ve které předtím byl stín, a Zvonilka vyskočila ven, velmi rozzlobená, že ji omylem zavřel do skříně. Hopsala po pokoji, ale Wendy radostí tak vykřikla, že se Zvonilka vyděsila a schovala se za hodiny.

„Ale, Petře,“ pokračovala Wendy, „když nežiješ mezi vílami, kde žiješ?“

„Žiju mezi Ztracenými chlapci.“

„Kdo to je?“

“Why, they are the children who fall out of their prams when their nurses are looking the other way. If they are not claimed within seven days, they are sent far away to the Never-Never-Land to defray expenses. I’m their Captain.”

“Oh! what fun! But, Peter, why did you come to our nursery window?”

Peter told her that he came to listen to the lovely stories Wendy’s mother related to her children, for the Lost Boys had no mothers, and no one to tell them any stories. He also told her how he led them against their enemies, the pirates and the wolves, and how they enjoyed bathing in the Lagoon, where beautiful mermaids sang and swam all day long.

“I must go back now,” he went on, “the boys will be anxious to hear the end of the story about the Prince and the Glass Slipper. I told them as much as I knew, and they’re longing to hear the rest.”

Wendy begged him to stay.

“I’ll tell you lots more,” she promised, “ever so many stories if you’ll only stay.”

“Come, Wendy!” exclaimed Peter, struck with a new idea. “You can tell us all the stories there, and darn our clothes, and tuck us in at night. None of us has ever been tucked in. All the boys long for a mother. Oh, Wendy, do come!”

It was a tempting idea to Wendy, but a sudden thought came across her mind. “Peter, I can’t! Think of Mummy! Besides, I can’t fly.”

“I’ll teach you, Wendy.”

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.